Vervolg van pag. 6.

geslingerd en gewikkeld met zelfs geen plekje geschroeid? Hij dacht aan het laatste stuk dat hij van den zolder tot aan de keuken had geslingerd. De keuken had een steenen vloer — ze zouden zijn daad ontdekken. Hij streek met koude vochtige hand over zijn hoofd. Een plotseling hevig geloei deed zich in de stilte hooren. Een breed flauw schijnsel verlichtte den winkel, barstte toen uiteen en honderden vurige vlammentongetjes dansten op den grond, zich langs de muren tot aan den zolder kronkelende. Hij gilde, rukte aan de grendels van de deur en rende de straat op.

Bij het opengaan van de deur kwam er een stroom koude lucht binnen die de vlammen hoog opzwiepte. Een wolk van rook en vuur blies achter hem aan de straat in — een straat zóó donker na het helle licht, dat de oude Lourens meende blind geworden te zijn. Hij waggelde, struikelde over den trottoirband en rolde op den weg.

Daar bleef hij 'n oogenblik half bedwelmd liggen. Hij stond bevende op, sloeg werktuiglijk het vuil van zijn handen en strompelde naar het tegenoverliggende trottoir. Toen keerde hij zich om en keek naar de roode ruïne die hij geschapen had. Nog was er weinig vuur te zien; maar dikke, zwarte zuilen stegen opwaarts en al de ramen zagen er uit als holen gevuld met een golvenden gloed. Hij stond als vastgenageld, niet in staat zich te bewegen, luisterende naar het geloei der vlammen en het knetteren van de brandende balken. Langzaamaan werd hij zich bewust van een toenemenden oploop in de straat. Ramen werden opengeschoven. Voortdurend hoorde hij grendels wegschuiven, deuren werden opengegooid. Hij hoorde vele stemmen vragen doen. Kinderen huilden en hunne moeders troostten hen.

Iemand greep hem bij den arm en hij werd omringd door een menigte pratende, vragende menschen. Maar er werd zoo door elkander gepraat dat hij niets verstond en al dat geroezemoes joeg hem angst aan. „Arme oude man," zei een vrouw. Daarna werd het al voller en drukker in de straat. Eindelijk zonk hij hijgende neer op een drempel. Iemand kwam hem een glas water brengen. Maar zelfs terwijl hij zijn hand uitstrekte om het aan te nemen werd hij zich ineens bewust van een plotselingen omkeer in de houding van de menigte. Tot nu toe was hun gedrag dat van een publiek, zich verlustigende aan een opwindend schouwspel. Nu werd het gevoel verdreven door een nieuwe stemming zoo vol van emotie dat hij er zelf in zijn versuftheid in deelen moest. Hij trachtte de reden van die verandering te raden. Hij keek rond, staarde verwilderd van het eene naar het andere gezicht, probeerde te verstaan wat de menschen zeiden. Hij zag geen enkele bedreiging zooals hij vreesde in de gezichten van de omstanders te zien, alleen een uitdrukking van medelijdenden afschuw. Harde, schreeuwende stemmen werden plotseling gedempt en eindigden in een onverstaanbaar gefluister. Hij wrong zijn handen in grooten angst en sprong overeind naar boven ziende. En terwijl hij opkeek daalde er een groote stilte op de menigte. Huiverende vrouwen schreiden de oogen afgewend, en dat was 't eenige menschelijke geluid. Temidden van allen stond de brandstichter doodsbleek en als levenloos. Zijn oogen staarden naar een raam op de bovenste verdieping. Daar stond, donker omlijst tegen den achtergrond van een flikkerend rooden schijn, zijn zoon. Getrouw aan zijn bedreiging was de koppige jongen weggeloopen en evenals bij een vorige gelegenheid naar huis gekomen; door het tuinraam was hij naar binnen geklommen en was toen regelrecht naar zijn kamer gegaan, afgemat door de vermoeienissen van zijn vlucht. Dit was zijn ontwaken. Hij leunde over 't kozijn, de armen hartstochtelijk uitgestrekt. Zijn gezicht was vertrokken, zijn lippen bewogen zich, maar de angst had hem stom gemaakt. Eindelijk bracht hij door een wanhopige poging den roep „vader" eruit. 't Klonk schril en duidelijk boven alle andere geluiden uit. Die roep scheen de halve bedwelming waarin de oude man verkeerde te verdrijven. Hij ontwaakte uit zijn verdoofdheid. Hij wrong zich door de rij van toeschouwers naar het brandende huis. Ze trachtten hem tegen te houden, maar hij rukte zich los en wierp zich in den rook.

De geopende winkeldeur verzwolg hem.

In den winkel begon de hitte dadelijk zijn huid te schroeien; de afschuwelijke rook verstikte en verblindde hem. Maar de wind die van buiten kwam blies de vlammen terug en de vloer, hoewel zoo heet dat hij zijn voeten brandde door zijn dunne pantoffels heen, hield nog. Door den nevel zag hij in het flikkerende licht de opening van een deur die naar de bovenkamers leidde. Daarheen ging hij, trillende wanneer de vliegende vonken tegen zijn gezicht en handen vlogen, zijn lippen stijf opeen geklemd om den scherpen oliewalm niet binnen te krijgen. Hij keerde zich om bij de deur, ging tastende door de duisternis van de nauwe gang en kwam onder aan de trap. Het linnen dat hij om de leuning gewonden had was tot doorzichtige draden geschroeid. Maar hier en daar hing nog een stuk aan de leuning, geheel onbeschadigd.

De treden waren echter niets dan een gloeiende vergane massa.

Hij zette zijn voet op de onderste trede en ze brokkelde weg, al de andere in een gouden vuurregen meeslepende. Een open ruimte gaapte hem aan en een golf van stof en rook stortte zich over hem. Hier was niet door te komen, maar misschien kon hij nog den tuin bereiken door de huiskamer.

Hij herinnerde zich dat er vooruitstekende dakgoten vlak onder de bovenste ramen waren. Hij ging zoekende door den verlichten mist naar de keuken met steenen vloer. De kleeren vielen in stukjes van zijn leden; zijn vingers waren tot op het been toe ontdaan van vleesch, zijn verzengde haren gaven hem blaren op zijn hoofd.

De droge hitte schroeide zijn gepijnigde huid en deed zijn lippen barsten. Hij kon nauwelijks ademen door den rook en het stof die in zijn keel drongen. Eens viel hij over een balk en kreeg bij zijn schouder een diepe snee. Maar eindelijk kwam hij in den tuin, zwart, gewond en bloedende en bijna buiten bewustzijn. Hij ademde diep de heerlijke lucht in — heerlijk na de atmosfeer in het huis al was die vol van roet en vonken. Hij wist dat er een schildersladder in den tuin stond, die vond hij en plaatste ze tegen den keukenmuur. Zoo snel klom hij de treden op dat de ladder die al dadelijk begonnen was uit te glijden, pas viel nadat hij een raam bereikt had. Uit dit open venster sloegen dikke rookwolken. „Bertus, ik kom" trachtte hij uit te roepen maar hij kon geen geluid uitbrengen. Nog scheidden tal van vuurstralen hem van de slaapkamer. Hij bedekte zijn gezicht met zijn verwonde handen en ging er recht door heen. Hij was dankbaar dat de hitte hem van zijn weinige kleeren had bevrijd; het vuur kon zijn huid branden en schroeien, maar hem niet in brand doen vliegen en hem volgen, zooals het zeker gedaan zou hebben als hij gekleed was geweest. De deur naar de slaapkamer was dicht. Hij duwde haar open. Daarbinnen was de rook dik en verstikkend, maar er was nog weinig vuur te zien. Weer trachtte hij te roepen, maar tevergeefs. Zijn krachten waren bijna uitgeput. Hij zonk langzaam op handen en knieën en voelde zijn weg door de kamer naar het vierkant waar een lichter schijnsel het raam deed vermoeden. Daar vond hij zijn zoon bewusteloos op den grond liggen. Hij klampte zich met een hand aan het kozijn vast en tilde zoo het lichaam van zijn jongen omhoog. Het bewoog zich zachtjes tegen zijn naakte borst. Zijn hart klopte, er kwam nieuw leven in hem. Tot tweemaal toe kwam hij bijna overeind, maar tweemaal zeeg hij weer neer. Bij de derde poging gelukte het hem. Maar zijn hoofd draaide; hij begreep en zag bijna niets meer. Toch drong door den nevel van zijn versuft brein een gelukkig geluid. Toen hij zijn stervende oogen opsloeg zag hij als door een waas een blinkenden helm. Hij dacht dat het de helm van een van God's engelen was en dat twee sterke handen van uit den hemel reikten om zijn dierbaren last in veiligheid te brengen. Maar geen gedempte echo van het gejuich dat uit de menigte opging toen de brandweerman de ladder afkwam met het nog levende lichaam van den jongen bereikte ooit de ooren van den dooden vader.

Het dak stortte in en begroef hem in de vurige ruïne.

Men richtte een wit marmeren steen op tot zijn nagedachtenis. Maar misschien waren de zwart verkoolde muren van het huis waarin zijn lichaam gevonden werd een waardiger herinnering aan de wijze waarop hij stierf dan al de pracht van zijn marmeren graf.

Emmy van Arteveldt.

VOOR EEN LIEFDADIG DOEL.

Onder patronaat van het Amsterdamsche Dames-comité van het Roode Kruis werd verleden week in de salons van Maison Van Laer te Amsterdam een tentoonstelling gehouden van voorwerpen vervaardigd door weduwen van gevallen Fransche soldaten. De opbrengst komt uitsluitend ten goede van het Fransche Liefdewerk ten bate van oorlogsweduwen en -weezen.

MR. J. LINTHORST HOMAN.

W. DE VRIES.†

MR. E. P. F. A. V. D. BOGAERT.

P. T. LAMBERT.†

Den 12den December a.s. hoopt de heer Mr. J. LINTHORST HOMAN, commissaris der Koningin in de provincie Drente, den dag te herdenken waarop hij vóór 50 jaar promoveerde tot doctor in de rechtswetenschappen. — Te Apeldoorn overleed op 65-jarigen leeftijd de heer W. de VRIES, oud-hoofd der 2e Christelijke School en lid van den Gemeenteraad. — Het heeft Z. H. den Paus behaagd den heer mr. E. P. F. A. van den BOGAERT, voorzitter der Vereeniging tot Weldadigheid van den Allerheiligsten Verlosser te Amsterdam bij gelegenheid van het 75-jarig bestaan dier Vereeniging te benoemen tot commandeur in de orde van den H. Gregorius den Grooten. — Te 's-Gravenhage is overleden de heer P. T. LAMBERT, gepensionneerd luit.-kolonel, provinciaal adjudant in Limburg.

EERSTE LUSTRUM UTRECHTSCHE STUDENTENVEREENIGING.

De bijeenkomst in de aula der Universiteit.

Gulden Woorden.

De wereld is zoo leeg, wanneer men slechts bergen, rivieren en steden daarop denkt; maar hier en daar iemand te weten, die met ons overeenstemt, met wien wij ook stilzwijgend voortleven, dat maakt ons dit wereldrond eerst tot een bewoonden tuin.

Goethe.

EERSTE LUSTRUM UTRECHTSCHE STUDENTENVEREENIGING.

Verleden week herdacht de Utrechtsche Studentenvereeniging Unitas Studiosorum Rheno Trajectina haar eerste lustrum. Hierboven de Senaat. V.l.n.r.: K. M. Miskotte, vice-praeses; Mej. R. Spit, vice-ab-actis: A. P. G. van Mameren, praeses; C. Haak, ab-actis; Mr. H. C. A. Gerlings, Fiscus.

56e LUSTRUM DER UTRECHTSCHE HOOGESCHOOL.

De lustrum-commissie ter viering van het 56e lustrum der Utrechtsche Hoogeschool en het eerste lustrum van U. S. R. T. V.l.n.r.: H. L. van de Sande Bakhuyzen, assessor I; H. S Dahler, ab-actis; J. H. van Marseveen, rector; A. M. M. Hupkes, Fiscus; Mej. Mys, vice-ab-actis; S. M. van Brakel, assessor II.